

Vem är jag?

(Brev från Sadananda 2/8-58 från sjuksängen
i Howrah, Calcutta till vännerna i Sverige)

Till svenska och © Kid Samuelsson 2010

Käre Vamandas, Hella, vänner, kursdeltagare,

Med mina kärleksfulla, bekymrade tankar är jag där mitt ibland er på Er kurs. Kanske får alla nu klart för sig *en* grundläggande skillnad mellan vediskt och icke-vediskt tänkesätt. Att all olycka, allt lidande, allt som hotar vår jordiska existens handlar om ”mitt” och ”ditt” – det må vara ens älskade, bensinen i centralasien eller ens egen själsfrid – det står klart för *var och en*, men vad som inte står klart är att det måste vara så, sålänge man inte har förstått skillnaden mellan det *biologiska jaget*¹, det *sanna atma-jaget*² och det *rent illusoriska jaget*³, vilket så ofta ligger till grund för storhetsvansinnet i läran om en personlig odödlighet.

Det är lätt att begripa det oförnuftiga i att vänta sig lycka eller till och med kärlek från något eller någon i världen. Kärleken i världen är som kärleken hos en älskare som stryper sin älskade, emedan hon väntar sig eller får lycka av någon annan – den kärlek *han* vill ge henne *med ensamrätt*. Mycket svårare är det att begripa att *det* – dvs. personen, vi själva, så som vi upplever oss som en fysisk-psykisk enhet, vad vi upplever som ovillkorligt och otvivelaktigt givet, vad vi överhuvudtaget inte kan tvivla på –, att detta ”*jag*” bara är en av avidya-Maya⁴ suggererad illusion, och att den oändligt lilla atman – för att kunna njuta världen – behöver detta maya-jag, och att atman – för att kunna erfara sig själv och Gud – behöver ett cit-shakti-jag, som är lika verkligt som Gud och atman själva.

Mitt mellan de båda – det falska jaget och allt som följer av detta och det sanna jaget och allt som följer av detta – står det fåfänga försöket till en ren

¹ Det ”biologiska jaget” står för det psykiska höljets (antahkarana) finmateriella organ (ahamkara), som utgör den materiella grunden för jag-sinnet (ahambhava). Det förorsakar att man relaterar funktionerna hos sinnena och de första tre skikten i antahkaranam (cittam, manah, buddhi) till ett upplevande jag. Detta relaterande till ett jag är förutsättningen för allt handlande.

² Atman har en egen evig jag-princip, ”jag är atma”, som kallas *tvam-pada-artha* eller ”det, som ordet (*pada*) ’tvam’ (du = atman) relaterar till eller innebär (*artha*)”.

³ Asmita betecknar villfarelsen att buddhi anser sig själv vara atman. Denna asmita är i motsats till det finmateriella, psykiska (guna-maya)-ahamkara *inte verklig*, utan består av avidya (ovetenhet). Buddhi anser sig som tänkande subjekt (jfr. Descartes: ”Jag tänker, alltså är jag” eller ”Jag är ett tänkande ting.”) vara enheten av atma (jiva), subtilt och grovt hölje.

⁴ ”Okunnighets-maya”, dvs. den aspekt av maya som gör att atman glömmer att han har ett eget evigt jag, består av lycka och kunskap, och att han till sitt väsen är bestämd att vara en dasa (tjänare) till Bhagavan.

förnekelse, en världsflykt, en eskapism, som leder till jordisk och andlig frustration.

Med mitt hjärta och min själ hos er alla där borta –
och min särskilda kärlek och tacksamhet till er båda,
då ni ju ensamma gör det som vi tre
tillsammans skulle ha gjort.

Må Han, som håller Govardhana under sju dagar,
stärka och beskydda er alla där borta
under de båda kursveckorna.

Alltid Er Sadananda